

— Кояко лото!... помисли той: — не може никак да свърши  
и само парутава под прикритието по една минута!...  
Но пък каква <sup>новостима</sup> сила го въведе към отворения прозорец и той  
помисли само.

23

Той турна и, като прикован, остана на мястото си.  
Треще него външе красиво, но скроено наредено срач. Малка ланта  
едва ли — едва ли е освободена от равенство. До стъпалата, на леко  
напание, се подмозгана под шава ръкавица, обаче малко, въпреки това —  
красно кърдрово <sup>три пъти</sup> момиченце; леко беше <sup>допълнено</sup> обвало (?) покриваше толото му,  
само обвала му ръкавица, се несподяваната още курма, външе открити.  
До другата стъпка на полицирано с <sup>гизара</sup> въ ръка се обръщаше пресра-  
сив и чуден профил: — тур! външе зена, обичена <sup>свещенно</sup> въ бели дръзки, се намеря  
афур бели мина и из-под пръвети и <sup>британска</sup> джукити, които  
възникна така <sup>непривърно</sup> помисли усен привалява.

До третия на лицето и се влива остана на бай Митя, който, като  
разбойник или хайдутин, измерваше през прозореца: — това бѣше  
познати върти. Той си казваше: — и джукити неволно.... това  
бѣше афурити турки и сиромашки, които го помислява нѣкога си  
с такава роден и състрадателен поглед, това бѣше афурити турки.  
ка, кога от кога нѣкога си му турна сърдечно, — но, боре каква  
разлика се показа въ лицето на бай Митя: онова бѣше зена, а това  
с него, като се съвдѣи друга мина, друга зена.... И този джукити  
не обръщаше вече лото външе гледище, то му се струваша за афурити,  
добротелни...

— О, кога си ти, кога си ти? ... невинта той невинно и само се утри  
ми отъ шептанието си: той се беше, се тѣ — този, вашиято привалява  
ще тур, ще го види и ще стѣ да фривка млада сдружени